

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' היה ע"ש אז עיו"ט
או שהיו גשמים
מזלפין על מטתו ה"ז
משוכח: (ב) רש"י ד"ה
מונה כו' ואצילות של גדול
לא התחיל עד שסמס
הגולל:

גליון הש"ס

גמ' רצה ממעט בעסקו.
עיי' לקמן דף כז ע"א
תוספות ד"ה אם יוכל:

רבינו חננאל

ואפילו הלך גדול הקרבת
לביב הקרבות, בא בתוך
שלשה מות עומד, בא
לאחר שלשה ומצא שלחך
גדול לעצמו לפני הקרבות
מונה לעצמו, כימרה לא
כלב לבני העליוני, דאמו
בנו לחלח לימנך בחידיכ
דאמו לבתר חלתא לימנך
לנפשיה. בא במקום חרוק,
כחך שלשה מות לעצמו,
מינך ואיך אפילו בא
מקום חרוק מונה לעצמו.
ר' שמעון אומר אפילו
(בא) ביום שביעי, בא
ואוקמה ר' יוסי בן שורל,
הוא ובן אבא, זמנא זמנא
אצל אבא, כימרה
עדין לא נסתלקו מן
האבלות, דארמינן מקצת
היום נכלול. ואוקמה
לה, ניעורו האבליך
לעמוד בא מקום חרוק
ומצאן שעדיין לא עמדו
המו ופלתה בחיקי. בא
משמה דר' יוחנן, הלכה
כר' שמעון באבל, הא
דאמו. דאמו
הלכה כדברי המיקל.
הא דארמינן בגררה
הא תארא, חילתא
כרבן שמעון בן גמליאל
כר' פירשנה
בשרותא חבלי פירשנה
היא. אומר לה רבא
אמר מחזא, תאראן [הוא]
לחיות בתר ערסא, מלי

הלך גדול הצים לצים הקצרות. אחר מטמו לקוצרו ושהה שם ג' ימים: מהו. מי חשבין ליה כמאן דהוי צביטיה הואיל ולזורך המת הלך אחר: מוה עמסן. דאצילות שלהם התחילה משחזרו פניהם מן המת ואצילות של גדול ^(ג) עד שסיסמוס הגולל: לצני הללפוני. מקוס:

דלא אולניסו בשר ערשא. דמאן דלאוי
 בשר ערשא לא חיילא עליה אצילות
 עד שנסתם הגולל כשמוליכין המטה
 מבבל לא"י לקבור ואין כל הקרובים
 רולם יכולין לעלות עד א"י ומלויין
 המת פסקה או מיל ומוחרים: **מדי**
אהרדיוס אפייוו מבצא דלבולא.
 משער החיזון של העיר ומגרשה
 דלחיתור לביאת: **אסחילו מנו.** ימי
 אצילות אע"ג דלא נקבר המת עד
 ימים רבים ואע"ג דלצילות אינו חל
 עד שיקטום הגולל לדידכו דלא
 מחזי חורסתם כנסתם הגולל: ה"ג
 והוא שלא עמדו מנחמין מחללו. שצא
 בשיעור שחיתו עד שלא עמדו
 מנחמין אלל זה שצבית: **ננערו**
לעמוד. מנענעים ורורים לעמוד:
אמר מאן דהוא. אדם אחד מאן
 דהוה: **מפומיה דמריה.** מרי אצא
 בריה דרבי חייא או רבי זיורא: **אין**
הלכה אמרי. כלומר אין הלכה כרבי
 שמעון: **מדהא מעסו.** ממחר להוציאו:
 שמעט צעקו. כגון כסורה
 רחא

הלך גדול הבית לבית הקברות מהו תא
שמע דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי
יוחנן אפילו הלך גדול הבית לבית הקברות
א מונה עמהן מונה עמהן והתניא מונה
לעצמו לא קשיא הא ² דאתא בגו תלתא
והא דלא אתא בגו תלתא כי הא דאמר
להו רב לבני הצלפוני דאתו בגו תלתא
לימנו בהדיכי דלא אתו בגו תלתא לימנו
לנפשיהו אמר להו רבא לבני מחווא אתון
דלא אזליתו בתר ערסא ³ מכי מהדריתו אפייכו
מבבא דאבולא אתחילו מנו: ר"ש אומת
אפילו בא ביום השביעי ממקום קרוב מונה
עמהן: א"ר חייא בר גמדיא א"ר יוסי בן
שאול אמר רבי ⁴ והוא שבא ומצא מנחמין
אצלו ⁵ בעי רב ענן ננערו לעמוד ולא עמדו
מהו תיקן ⁶ גמירי חבריה דר' אבא בר חייא
מר' אבא ומנו ר' זירא ואמרי לה חבריה
דר' זירא מרבי זירא ומנו ר' אבא בריה
דר' חייא בר אבא א"ר יוחנן ⁷ הלכה כרבי
שמעון בן גמליאל במיפוטא והלכה כרבי
שמעון באבל כרבי שמעון באבל הא דאמרן

כרשב"ג במריפות דתנן בני מעים שניקבו וליחה סותמתן כשרה דברי רשב"ג מאי ליחה אמר רב כהנא שירקא דמעיא דנפיק אנב דוחקא ^א אמר מאן דהוא ^ב איזכי ואסיק ואגמרא לשמעתא מפומיה דמריה כי סליק אשכחיה לר' אבא בריה דרבי חייא בר אבא א"ל אמר מר הלכה כרשב"ג במריפות א"ל אנא אין הלכה אמרי כר"ש באבל מאי א"ל פלוגתא ניניהו דאיתמר רב חסדא אמר הלכה וכן א"ר יוחנן הלכה ר"ג אמר אין הלכה ^ד ואין הלכה כרשב"ג במריפות והלכה כר"ש באבל ^ה דאמר שמואל הלכה כדברי המיקל באבל ^ו על כל המתים כולן ^ז מדרה מטתו הרי זה משובח על אביו ועל אמו הרי זה מגונה היה ערב שבת או ערב יום טוב ^ח הרי זה משובח שאינו עושה אלא לכבוד אביו ואמו ^ט על כל המתים כולן ^י רצה ממעט בעסקו רצה אינו ממעט

ושייך זה או למלך לא אחא למעוטי אלף היכא דליתא גדול הבית בדוכתא אחריית דלא ידע כיון דידע דבאי אזילות חשיב אזילות דידהו עיקר ובטל האורח בגייהו אל מונה עמקן והתניא הבית בגו תלתא יומי מבית הקברות דלא הוא מונה עמקן וגם האורח מונה עמקן אס בל בג שמעון הו ללא אחא גדול הבית בגו תלתא יומי ללא חשיב אזילות דידהו עיקר דלימני הא דלא הבית מונה עמקן ולא מייבטיח לברכן שאין גדול הבית מונה עמקן כי לא אחא בגו תלתא אלף אפי' אמר אחא דלא הוה ידע בל בתחילתו ובטל לגבייהו כיון דגדול הבית מני מני בהדייהו והס דלא ידע בתחילתו בתחילתו אכל החורר מבית הקברות שהי' בתחילתו אזילות אפי' מונה עמקן הא יש גדול הבית בין אס אין גדול הבית כי הא דאל' רב לבני הללפוני דלמי בגו תלתא החורר מבית אחו בגו תלתא יומי מימני לנפשיה עכ"ל וז"ל הירושלמי הרי שגא ומנא אכל בתוך צימו צמי וצמי וצמי ר"ש אומר אפי' צו' משלים עמהם ריב"ל אומר הלכה כר"ש כשם גדול השמפחה צבית אכל כ הירושלמי היה נ"ל דאינו פוסק כר"ש אלא כשם גדול השמפחה צבית אכל אס אין גדול הבית מונה עמהם לאחר ג' מונה לעמלו ולפי' אחי שפיר אפי' אליבא דהלכתא דלמי בגו תלתא יומי דלימי שאין גדול הבית הלכתא כרבונו כמו כן בגדול הבית עמלו והו' דלימי

הצית הלכתא כרצנן כמו כן בגדול הצית עלמא והוי דינא כרצנן:

הַלֵּךְ גִּדּוֹל הַבֵּית הַקְּבֵרוֹת מֵהוּ. פִּי מִמוֹנֶה לַעֲמֹל אוֹ
לֹא שֶׁמֶאֱכָל כִּיּוֹן שֶׁהוּא עֵרֹד בְּעֵינָיו מֵת וּשְׂשֻׁמְעוֹ הֵס שִׁמְעַ
גַּם הוּא יִמְנֶה עִמָּהּ אוֹ שֶׁמֶאֱכָל מוֹנֶה לַעֲמֹל וְלֹא יִדְעֶנָּה מֵאֵי הוּא דִּינָה
בְּגִדּוֹל הַבֵּית שֶׁזֶה מִמָּקוֹם קָרוֹב אִי מוֹנֶה עִמָּהּ וְהוּא עֵיקֶר
יֵשׁ לֵיתָן טַעַם לִמְרֵא שֶׁהוּא מוֹנֶה
לְבָדוֹ לֵיתָן וְאִינוּ יוֹדֵעַ הַאֲבָלּוֹת אוֹ
טַעַם לְהִיפֵךְ דְּהוּאִיל מִשּׁוֹם הֵמָּה הֵלֶךְ
יִמְנֶה עִמָּהּ:

דאָנאָט בנו תלמידי יומין. כשאָטאָ
גדול הציג צומך ג' ימים
מונה הוא עמאן וכדאמרינן לעיל ג'
ימים הראשונים מונה עמשה וקשאָטאָ לי
דהאָ קי"ל כר"ש דלפ"י ציוס ז' מונה
עמשה כדאמרינן לקמן וא"כ מה לי
צומך ג' מה לי לאחרא ג' ונראה צומך
ה"ג דלפ"י (כר"ש) צ"ב (יוסף) הוי חילוק
הצומך ג' לאחרא ג' צומך הראשון דלפ"י

מוסף רש"י

ליהיה. מנפנים היא (וחז"ל)
 3. שירוק. דמניא
 דנפיק אגב דרוקא.
 גלד"א ולדוקא זבן
 מנפנים ומוזילין אותה
 מהם דנזוק (שם), אמר
 מאן דהוא. אחד מי
 התלמידים מי שטול ויל
 יטע שמו (ביצה כד.) ולא
 יזיק ויזקין אלו שסבירו
 מנפנא מי הוה (וחז"ל) 4.
 איזבול ואסיק. לרעא
 דשכל לתלמידי דרבי אבהו
 בריה דרבי חייה בר אבהו,
 באגמרא
 מפורסמה. דר' חייא בר
 אבהו ואגמרה שממיה אז
 אמר ולכא כר' שמעון או
 לא (שם).

רבינו חננאל (המשך)

הדירות אפילו מנכס
אבולא אתחילו למכור.
וירושלמי מנה שבא ומצא
[אכל] בתוך ביתו, בשני
בשלישי מונה עמקו,
ברביעי מונה לעצמו.
ו' שמעון אומר, אפילו
ב' בששי מונה עמקו.
אמר ר' יהושע בן לוי,
הלכה כר' שמעון, בשבן
[הוא] גדול משפתה, אבל
אם הוא גדול משפתה
מנה לעצמו, כר' מינא
שהורה לר' יעקב, ארמיני,
מכין שאתה גדול מנה
לעצמך. על שם המים
המדה מטה משכבו,
על אביו ועל אמו מנוה.
אלא אם היה ערב שבת
או ערב יום טוב או שהיו
גשמים מוליכין על שמים,
ועושה לכבוד אביו, הרי
זה מושכו. על שם כל
הגמס אם רצה של
למעט בשקל ופסול (א)
רצה לישא וכו' בסחורו
כל היום הרושת בידו.

(א) צירושלמי הגי' אפילו
צרביעי משלים עמהן והדבר
פשוט דל"ל צשביעי וכ"ה
במוס' כאן ד"ה דאחא צשס
הירושלמי וכן ז"ל בדברי
רבינו.

מעשה